בית ישראל (רוז'ין) — אמור

פרשה אמור

ויאמר ה' אל משה אמור אל הכהנים בני אהרן. פירש"י להזהיר גדולים על הקטנים. אומר אני שגם הצדיקים שהם נקראים בני אהרן לא יהי' אצלם שום ניצוץ מגדלות ח"ו. זהו להזהיר גדולים על הקטנים היינו שפלות כי כל הגדול מחבירו יצרו גדול ממנו פי' אשר גדול איזה מדריגה מחבירו יצרו גדול ממנו בודאי זהו מחשבות היצר כי כאו"א צריך לידע כי גדול וקטן שם הוא. לנפש לא יטמא בעמיו היינו ע"י שהוא בעמיו. עם רב שנוסעים אליו אל יטמא הנפש. או לנפש לא יטמא כי כשאדם חוטא הוא מזיק לכלל ישראל ועוד לנפש לא יטמא בעמיו כ"א לשארו הקרוב אליו:

פרשה אמור שנת תרכ"א

ויאמר ה' אל משה אמור אל הכהנים בני אהרן לנפש לא יטמא בעמיו כ"א לשארו הקרוב אליו. אומר אני כתיב צדיק אוכל לשובע נפשו והענין הוא אומר אני כי איתא צדיקים במיתתם קרוים חיים ורשעים בחייהם קרוים מתים היינו כי בהאדם יש גוף ונפש הנפש הוא חיות אלקות חיות הרוחניות והגוף הוא רק גשם בלי חיות והראי' כשנפרד הנפש מהגוף הוא נשאר בבחי' מת וע"כ רשעים בחייהם קרוים מתים כי המה רודפים תמיד אחר תאוות החומריות והגופניות גשמיות עוה"ז וזהו בחייהם היינו בזה שממשיכים לעצמם חיות מהחומריות קרוים מתים כי ע"י שעושים רק התאוות ממשיכים חיות לקליפה בחי' מת אבל צדיקים במיתתם קרוים חיים כי הצדיקים מסתכלים בכ"ד בחיות אלקות חיות הרוחניות שיש בו וצדיק אוכל לשובע נפשו היינו כל עשייתם בעוה"ז הוא רק לקיים הנפש לעבודת הבוי"ת וע"כ במיתתם שמשליכים הגשם מהם ועושים רק הטוב מכ"ד להשי"ת קרוים חיים וזהו לנפש לא יטמא בעמיו כי רשעים לא די שבחייהם קרוים מתים שממשיכין החיות לקליפה בחי' מת אלא שהוא מטמא עי"ז הנפש ג"כ וזהו בעמיו כי כשאדם פוגם ח"ו אזי הוא עושה בכללות ג"כ פגם וזהו לנפש לא יטמא בעמיו לפגום ח"ו בכללות כ"א לשארו הקרוב אליו היינו לעשות בעוה"ז רק המוכרח לקיום בכדי לעבוד בו להשי"ת כי המותרות אין לעשות כלל וכלל אך אפי' ההכרח צריך להיות הכל בכדי לקיים הגוף לעבודתו ית' וזהו ויאמר ה' אל משה אמור אל הכהנים היינו כהן הוא בחי' צדיק והצדיק עובד להשי"ת בכ"ד בחי' בכל דרכיך דעהו ומקרב כל דברי עוה"ז לה' בחי' קרבן וזהו אמור ואמרת להזהיר גדולים על הקטנים שמי שאינו בבחי' זו לעבוד לה' בכ"ד יראֶה עכ"פ לנפש לא יטמא בעמיו כ"א לשארו הקרוב אליו רק לעשות ההכרח: